

“İşte Gidiyorum Çeşmi Siyahım”

● Dr. Halil Atılğan

1940 yılında Kahraman Maraş'ın Afşin ilçesinin Berçenek köyünde doğdu. (Dostları onun 1938 yılında doğduğunu ifade etmektedirler.) Babası Zeynel, Barginekli Ağuçan Türkmenlerinden, nine tarafı Varto / Hormekan Aşiretinden Razeye'e (Irazca Hatun) mensuptur. Köyünde okul olmadığı için Elbistan'ın Âlembey köyünde Lütfi Efendi Medresesine devam eden Mahzunî burada Kuran eğitimi aldı, Eski Türkçeyi öğrendi.

1956 yılında köyündeki ilkokuldan mezun oldu. İlkokulu bitirdikten sonra Mersin Astsubay Okuluna giren Mahzunî, 1960 yılında Ankara Ordu Donatım Teknik Okulunu bitirdi. Başarılı oluşu Kuleli Askeri Lisesine girmesini sağladı. Düşüncesi, halk edebiyatıyla yekinen ilgilenmesi ve sair sebepler okuldan ihraç edilmesine vesile oldu. Kuleli Askeri Lisesinden ihraç edilmesi Âşık Mahzunî'nin hayatında yeni bir dönemin başlamasını sağladı. O günden bu yana geleneğin içinde yoğrulan Mahzunî gün oldu ağladı, gün oldu güldü. Ama geçmişini hiç unutmadı. “Benim söylediklerim neyse ben oyum” diye haykırdı. Bağlamasını sevgi için inletti.

12 yaşındayken amcası Âşık Fezali'den (Behlül Baba) bağlama çalmasını öğrenen Mahzunî: türküler söyledi yâr üstüne, gurbet üstüne, türkü üstüne.

Hasletlerini, anasını, Suna'sını, köyünün çakırdikenli yollarını türkülerle dile getirdi. Bir türkü duydu yüreği cız etti. Tüyleri diken diken oldu. Yaşadığını hatırladı. Bendini döven ırmaklar gibi taşıdı, çağladı. Karlı dağların ardındaki hasretler destan oldu türkülerinde. Her bir hasrette ayrı bir tat buldu. İfade edemediği duygularının pınarı oldu türküler. Deli gönlü abdal etti düştü yollara. Gün oldu Suna'nın peşinde gezdi, bazen da tabansız çarık giydi. Bazen yaz aylarında türlü çiçekler açtırdı, bazen de:

“İşte gidiyorum çeşmi siyahım / Kanadım değdi sevdaya / Sanki ömrüm bir bilmece/ Dumanlı dumanlı oy bizim eller / Dom dom kurşunu / Seher vakti evinize - Girdim gelmez olayıdım” diyerek sazıyla sevişti. “Al kadeh ver kadeh” doldurdu içti. Türkülerini telli duvaklı gelin etti Anadolu'ya. Şiir, türkü, insan sevgisi gönlünde kurduğu duygu yumağının en yücresi oldu. O duygu yumağı; gün oldu bülbül için, turna, seher yeli ve toplum için çözüldü. Bazen de:

*“Beni merak edip şüphe duyanlar
Kendi bilmezlerin telaşım ben
Aslım Horasan'dan toprağım Afşin
Elbistan düzüünün bir taşıyım ben*

*Bir gün âşıkların kara gününde
Ah çekip dolaştım sevda yönünde
Kuran'da okudum mürşit önünde
Saz çalıp söyleyen Bektaşî'im ben*

*Mahzunî Şerif'im yaş oldu elli
Dolaştım elinde beş altı telli
Ne küstüğüm belli ne neşem belli
Bunca âşıkların bir hoşuyum ben”*

diyerek kendini tarif etti. O, gerçekten de bunca âşıkların bir hoşuydu. Çünkü yaşanmış duygularını, Berçenek'in çakırdikenli yollarını Ankara'ya, İstanbul'a Gazi Antep'e taşıdı. Kısaca o; hep kendisini yeniledi. Âşıklık geleneğini şehre taşıyan ustaların öncüsü oldu. Kendisini zamana uydurdu. 1989 yılının Şubat ayında Stockholm'da İsveç Merkez Radyo'da yaptığı bir söyleşide Sermin Özürcüt'ün: “Son zamanlarda yaygın biçimde dinlenen değişik türküleriniz var. Dom Dom Kurşunu, Hidayet, Sarhoş gibi... Tıpkı 70'li yıllarda sevilerek dinlenen Nem Kaldı, Yiğitler, Erim Erim Eriyesin gibi... 70'lerle 80 sonrası türküleriniz arasında biçim ve içerik açısından fark var mı”? Sorusuna: “Var tabii... Onu şöyle itiraf etmek durumundayım. 70'li yıllarda güncel konuları işleyen sosyal içerikli türküler yapıyordum. Yine öyledir ama biçim değişikliği yaptım. Eski çalışmalarına tek sazlı dönem denilebilir. Âşık Veysel türü dönem. Toplumun bugünkü beklentileri farklıydı. Bugün yeni kuşaklar farklı şekilde bilinçli olarak yönlendiriliyor” diye cevap veriyordu. Gerçekten de Mahzunî zamana uymasını bilen, yeniliklere açık toplumcu bir halk ozanı olarak zihinlerde yer etti. Uzun müddet kendini yeteri kadar anlatamayışının sıkıntısını yaşadı.

O kendini anlatamayacağı çileli hayatın yolunda her gün biraz daha ilerlerken biz ve bizim kuşak onun türkülerıyla bağlama çalmaya başladı. Bağlamanın telleri onun türkülerini çalarken koptu.

Onun türkülerıyla ilk tanışanlardan biri de ben oldum. Adını Türkiye'ye duyurmadan köylüsü, dostu, akrabası Paşa Kul'un Düziçi İlk Öğretmen Okulunda çaldığı Mahzunî türkülerıyla tanıdım onu. Nasıl mı?

Kader: Adana'nın Karaisalı ilçesinin İncirgediği köyünden aldı götürdü bizi Düziçi İlk Öğretmen Okuluna. 1959 – 1960 öğretim yılında (Haruniye Hacılar Kasabasıyla birleşerek Düziçi ilçesi oldu. Şimdi Osmaniye'ye bağlıdır.) Düziçi İlk Öğretmen Okulunun birinci sınıfında öğrenci idim. Adana Tepebağ Ortaokulunda okurken, ikinci sınıfa geçmeme rağmen, öğretmen okulunun birinci sınıfına yeniden kayıt yaptıran türkü sevdalısı biriydim. Türkü sevdam; Karaisalı'nın İncirgediği köyünün tozlu yollarında üzüm çekerken, dağlarında inek güderken, palaz kovalarken başlamıştı. İşte bu seveda ile ilkokul son sınıftayken (1955–56) düğünlerde halay çekiyor, Karacaoğlan türküleri söylüyordum. İlk söylediğim Karacaoğlan türküsü; “Ela gözlüm ben bu ilden gidersem” adlı türkü idi. Zaten Düziçi İlk Öğretmen Okulunu tercihim de bendeki türkü sevdasından kaynaklanmış, sınavını da türkü söyleyerek kazanmıştım. Öğretmen okulu 1. sınıfta Adil İmer Marka 37,5 TL'ye aldığı mandolini kısa zamanda öğrenmiş sınıfın ve öğretmenlerimin dikkatini çekmiştim. (1959–60 ders yılı) İkinci sınıftayken de okulun halk oyunları ekibinde mandolin, sonra da bağlama ve keman çalmaya başladım. Bu faaliyetim mezun oluncaya kadar devam etti.

O zaman Düziçi İlk Öğretmen Okuluna Adana, Kahraman Maraş, Hatay ve Gazi Antep illerinden öğrenciler alınıyordu. Okulun en iyi mandolin ve bağlama çalanlarından biri Kahraman Maraş'ın Elbistan ilçesinin Berçenek köyünden Paşa Kul'du. Ben, mandolin çalma sevdasıyla benden büyük olmasına rağmen Paşa Kul'u tanımıştım. Paşa: Okula geç gelmiş, okumayı, okuma yaşının son zamanlarında yakalayanlardan biri idi. O 4., bense 1. sınıfta idim. Buna rağmen müziğe olan merakım Paşa ile Ağabey kardeş olmamızı sağladı. Ben, ondan öğrendiklerimi mandoline aktarıyor, bağlamasını verirse mandolinle çaldıklarımı da bağlamayla çalmaya çalışıyordum. Günler ayları, aylar yılı kovaladı. Ben ikinci sınıfına geçtim. Yıl 1962. Paşa Kul 4. sınıfta kaldı. Çok esmer olduğu için akranları ona Kara Dayı lakabını takmışlardı.

İkinci sınıftayken müzik hanedeki sazları öğretmenimiz Paşa'ya ve bana teslim etmişti. Paşa ile birlikte fırsat buldukça bağlama çalışıyorduk. Artık ben de okulun iyi mandolin çalanları arasında yerimi almıştım. Müzik öğretmenim de keman öğretiyordu. Boş zamanlarımız müzik hanede geçiyor, yeni parçalar çalmak için sürekli çalışıyor, birbirimizi bütünlüyorduk. O zaman Ahmet Sezgin'in

okuduğu Turnamın kanadı al yeşil telden, Yıldırım Çınar'ın okuduğu *Badı Saba Selâm Söylen O Yâre ve Aman Dünya Ne Darımsı*, Muzaffer Akgün'ün okuduğu *Bebeğin Beşiği Çamdan* dönemin popüler türküleriydi. Bu türküler çıkacak biz de öğreneceğiz, sözlerini defterimize yazacağız diye hoparlörün dibinde saatlerce beklerdik. İkimizin de türkü defteri vardı. Popüler türkülerin sözlerini radyodan dinlerken sözlerin hepsini yazabilmek için dizeleri bölüşür, 1. dizeyi Paşa, 2. dizeyi ben, 3. dizeyi Paşa, 4. dizeyi yine ben yazar türkünün sözlerini tamamlardık. Türkü sevdamız gün be gün yoğunlaştı. İhtisas sahibi olmadıysak da bilinmeyen türkülerin sözlerini diğer öğrenciler ve müzik öğretmenleri bizden öğrenmeye başladı. Okul müsamerelerinde de birlikte saz çalardık. Aşk bizim için ikinci plânda gelirdi. Saz çalıp türkü söylediğimiz için okul öğretmenleri ve öğrencilerinin hepsi bizi tanırdı.

O zaman öğretmen okullarında On Kasım Atatürk'ün ölüm yıl dönümünde unutulmayacak törenler düzenlenirdi. Bütün sınıflar genel kutlamanın yanında özel kutlamalar yapar, anma köşeleri hazırlarlardı. Okul öğrencileri ve personel bütün sınıfları dolaşarak hazırlanan 10 Kasım Programlarını, Atatürk Köşelerini görür en iyi hazırlayan sınıf Atatürk Köşesi birincisi seçilir, okul idaresi tarafından da ödüllendirildi. Ben ve Paşa Kul birlikte bütün On Kasım günlerinde perde arkasında bağlamayla fon müziği yapar, okunan şiirlere eşlik ederdik.

Günler yel gibi geçiyordu. Bağlama en iyi dostumuz olmuştu. Arkadaştı. Hasreti bağlama çalmayla giderir, güne bağlama çalarak başlardık. Sıla hasretini bağlama çalarak giderirdik. Özel çalışmalarımızın birinde Paşa, kendi memleketinden bir türkü çaldı. Türkü çok hoşuma gitti. Paşa'ya; türküyü tekrar çalıp okumasını söyledim. Nazlanmadan aynı türküyü tekrar tekrar çalıp okudu. Türkü, Paşa'nın sesinde bile yürek dağlıyor, dörtlükler arka arkaya sıralanıyordu.

*“İşte gidiyorum çeşmi siyahım
Önümüze dağlar sıralansa da
Sermayem derdimdir servetim ahım
Karardıkça bahtım karalansa da*

*Haydi dolaşalım yüce dağlarda
Dost beni bıraktı ah ile zarda
Ötmek istiyorum viran bağlarda
Ayağıma cennet kiralansa da*

*Bağladım canımı zülfün teline
Sen beni bıraktın elin diline
Güldün Mahzunî'nin garip hâline
Mervan'ın elinde parelense de"*

Paşa Kul söylüyor, bense öğrenmek için çırpınıyordum. Ama ne Çeşmi siyahı, ne Mervan'ı, ne de Mahzunî'yi biliyordum. Paşa: "Türkü bizim köylü ve de akrabam olan Mahzunî'nindir. Çalıp söylediğim türküyü sevdiği kıza yaktı. Bizim köyde saz çalan, şiir söyleyen çoktur. Mahzunî'de Berçenek'lidir. Saz çalar şiir söyler. Besteler yapar. Beni de çok sever. Köye gittiğimde, muhakkak birlikte çalar söyleriz" dedikten sonra uzun uzun Berçenek'i ve Mahzunî'yi anlattı. Yaz tatilinde Berçenek'e gidersek beni Mahzunî ile tanıştıracaklarını söyledi. İşte ben Mahzunî adını 1960'lı yılların başında Düziçi İlk Öğretmen Okulu'nda öğrenci iken Berçenekli okul arkadaşım Paşa Kul'dan duydum. "İşte Gidiyorum Çeşmi Siyahım" adlı türküsüyle bağlamam o yıllarda tanıştı. Sonra da dilimize tespih oldu. Söyleye söyleye meşhur ettik türküyü.

Günler aylara, aylar yıllara eklendi. Benden bir yıl önce Paşa mezun oldu. Kötü yokluğun derdinden Berçenek'e gidemedik. Kader Paşa ile yollarımızı ayırdı bir daha da kesiştirmede. Paşadan bana Mahzunî'nin "İşte Gidiyorum Çeşmi Siyahım" adlı türküsüyle hâlâ sakladığım kiraz kabuğundan yapılmış tezenesi kaldı.

Zaman seli önüne kattı aldı götürdü bizi. Hayatımın en güzel günlerini geçirdiğim, şimdi abide olarak düşündüğüm Düziçi İlk Öğretmen Okulundan 1964-65 ders yılında mezun oldum. Çapa Müzik Eğitimi'ni kazanmama rağmen kötü yokluk yine önümüze bent oldu. Karlı dağ oldu geçit vermedi. Sonuç da Kastamonu Azdavay Çengel köyünde ilkokul öğretmeni olarak 27 Temmuz 1965 tarihinde göreve başladım. İlkokul öğretmenliğim sırasında müzik eğitimimi tamamladım. Zaman içinde de Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdim. Bu zaman içerisinde hiç müzikten kopmadım. Müzik benim için 1960'lı yıllarda temelini attığım Düziçi İlk Öğretmen Okulu'nun bir yadigarıydı. Onu nasıl bırakabilirdim. Ben onu bıraksam o beni bırakmayacaktı. Çok iyi biliyordum. Hâsılı müzik benim için bir yaşam biçimi oldu. Çengel gecelerimin süsü, yalnız gecelerimin yıldızıydı. Ekmekti, aştı. Uzağımı yakın eden, sevdiğime beste yaptıran, ucu püsküllü bağlama idi. İşte Gidiyorum Çeşmi Siyahım adlı türküyü de hiç unutmadı. Her mecliste onu çaldı.

Mahzunî; bu türküsüyle efsaneleşti. Plâkları kapış kapış. "Kanadım Değdi Sevdaya, Hani Bizim Mahzunî'miz Derler Oy, Muhtar Anamı Kaçırdı, Duy Babo Duy Duy" tellerde nağmeleşen Mahzunî türküleriydi.

Adana 1960'lı yıllarda sanırım 300 bin nüfusa sahipti. Küçük bir vilayet olmasına rağmen yine Türkiye'nin dördüncü büyük şehriydi. İnönü Caddesinde plâk, müzik aletleri, nota, vb. satan bir Solfej Plâk vardı. Sahibi Kastamonulu Hasan Sariaslan'dı. Solfej Hasan namıyla ünlendi. Önceleri bağlama tamir eden, satan eski Adana Müzesinin karşısında Özeltinler İş Merkezinin bulunduğu yerde derme çatma bir dükkânı vardı. İşleri ilerlettikten sonra İnönü Caddesine taşındı. (Şimdiki Dörtüol Kavşağında Sabancı İş Merkezinin karşı köşesindeydi. Sanırım şimdi Duygu Otel'i var.) Solfej Hasan mahalli sanatçılara kendi adına plâk yapar, yaptığı plakların afişini de en görünür yere asardı.

Kastamonu'da (Azdavay Çengel köyü) öğretmenken (1965 - 66 yılının yazı.) gurbetin getirdiği hasreti yenmek için Adana'ya gelmiştim. Solfej Hasan'ın dükkânına da uğradım. Dükkânın kapısında büyük bir afiş. Afiş: Toroslar'ın, Binboğa'nın, ekin biçen, pamuk toplayan, keklüklerin uçamadığı, yılanların kaçamadığı, suların kandırmadığı Çukurova sıcaklığında buram buram terlemiş, yaka bağır açık; ben emeğin temsilcisiyim diye haykırıyordu. Evet, bu afiş, öğretmen okulundayken Paşa Kul'un anlattığı Berçenekli Âşık Mahsunî'ye aitti. Yıllardır türküsünü çaldığım, köyüne gidemediğim, İşte Gidiyorum Çeşmi Siyahım diye türkü yakan Âşık Mahzunî Şerif'ti. Evet oydu. O afiş Solfej Hasan'ın dükkânında ben Âşık Mahzunî Şerif'im diye haykırıyordu. (Mahzunî'yi takip edenler o afişini çok iyi hatırlayacaklardır.) Şimdi ne zaman o caddeden geçsem Solfej Hasan ve Mahzunî'nin o afişini gelir aklıma.

Saatler günleri, günler ayları, aylar yılları kovaladı. 1962 yılında adını duyup türküsünü söylediğim Mahzunî Ustayla 2000 yılında Ankara'da Mülkiyeliler Birliğinde verilen bir kabul töreninde aradan 38 yıl geçtikten sonra tanıştık. Kültür Bakanlığı Koro şeflerinden Mehmet Özbek, TRT Ankara Radyosu sanatçılarından Kubilay Dökmetaş da vardı. Hâl hatır ettik. Çok kalabalık olduğundan konuşamadık. Sonra Çankaya Belediye Başkanının verdiği yemekte Âşık Mahzunî ile yine birlikte olduk. Musa Eroğlu, Mehmet Özbek, Yavuz Top, DSP Adana Milletvekili İbrahim Yavuz Bildik, TRT Ankara Radyosu'ndan Nurullah Akçayır. Tesadüf bu

ya Mahzunî ile ben yan yana oturdum. Uzun uzun sohbet ettik. 1960'lı yıllarda ismini duyduğumu, türküsünü çalıp söylediğimizi konuştuk. Paşa Kul'u yâd ettik. Gözleri dolu dolu oldu. Çok duygulandı. Paşa Kul'un felç olduğunu, sağlığının iyi olmadığını söyledi. Telefonla da olsa benimle görüştüreceğine söz verdi. Ama maalesef ömrü yetmedi.

Ankara Dikmen'de, İsmail Görer'in saz atölyesinde Mahmut Makal'ın da katıldığı meşklerde merhumla müteakip defalar birlikte olduk. Çaldık söyledik. Meşkin birinde söylediğim Öksüz Ali Bozlağı pek hoşuna gitmişti. "Hocam bu bozlağın altını çiziyorum. Beraber olduğumuzda yine çalıp okursunuz değil mi?" dedi. Sonraki meşklerimizden birinde de Ceyhanlı Âşık Ferrahî'nin *İstemem Dünyada Süsü Ziyne*ti adlı türküsü çok etkilemişti onu. Ferrahî ile 60'lı yıllarda birlikte konserler verdiğini, ilgili bir de hatırasını anlattı. O gece sonunda arabayla evine bıraktım. "Hocam arayı uzatmayalım. En kısa zamanda yeniden birlikte olalım" diyerek vedalaştık.

Ben arayı uzatmadım. Ama ölüm dediğimiz gerçek onu çekti çıkardı. Hem de Öksüz Ali Bozlağı'nı dinlemeden. Tekrar birlikte olamadık. Çünkü o; 23 Mayıs 2002 tarihinde türkülerıyla, şiirleriyle, deyişleriyle gönüllerimizde yaşayacak bir Mahzunî Usta bırakarak aramızdan ayrıldı.

O usta ki şiirlerinde toplumun duygularını dile getiren, Köroğlu gibi haykıran Karacaoğlu gibi güzeli seven, gönlü insan sevgisiyle dolu bir Mahzunî. O usta ki Atatürk'ü milletimiz için Allah'ın bir lütfu olarak gören, şiirlerinde:

*"Sana hasret sana hayran gönlümüz
Sarı saçlım mavi gözlüm neredesin
Bu gemi bu Karadeniz
Sarı saçlım mavi gözlüm neredesin*

*Kara peçe yakışmıyor kullara
Kurban olam şu gittiğin yollara
Hele uyan bir bak bizim hallara
Sarı saçlım mavi gözlüm neredesin*

*Bulutlar terinden dağlar kokundan
Sarhoştur Mahzunî senin kokundan
Bir daha gel gel ha Samsun'dan
Sarı saçlım mavi gözlüm neredesin"*
diyerek avazı çıktığı kadar bağırarak Mahzunî.

O usta ki "Ben doğada bulunan her canlının içinde seçkin bir yeri olan insan sıfatında dünyaya geldiğim için, hep bununla gurur duydum",

"(...) Somut olarak söyleyebilirim ki, insan sevgisi benim öz dinim oldu. Hiçbir mezhebi kendime yön olarak tayin etmedim. Zira mezhepler benim indimde tarihi hikâyeciliklerden öteye gitmedi. Ancak Ehli Beyte gönül verdiğim ve Ali Evlâdına bel bağladığım doğrudur. Bu da sadece tarihe verdiğim önemden ileri gelmektedir", "(...) Ben insanları sevmekten hiç fire vermedim. Zaman zaman sevilmememe rağmen dünyanın altı da üstü de bir olduğuna inandığım için ne dünyaya ne de sevdiklerime hoşça kal demek içimden gelmiyor!" diyen Mahzunî.

Yolun sonunda adlı şiirinde:

*"Bu bahçeden gün gelince giderim
Ardım sıra dedikodu olmasın
Yaşadığım değil benim kaderim
Gönül kalsın fakat yollar kalmasın"*

diyen Mahzunî.

O usta ki şiirin hasını tıptırtısından bilen, Öksüz Ali Bozlağı'nı dinleyip sözlerini tekrar tekrar okutan, şiirdeki ayağa hayran olan, benimle kavilleştiği hâlde Öksüz Ali Bozlağı'nı tekrar dinleyemeden aramızdan ayrılan Mahzunî.

O, Türk olduğunu unutmayan, şöenist olmayan, vatanperver, Atatürk'ü Allah'ın bir lütfü olarak kabul eden ve de "Benim yolum Atatürk yoludur" diye haykıran bir Mahzunî idi. O toplumların hayatında türkü kültürünün önemine inanmış, türkülerle bütünleşmiş, sevincini, kederini, kara gününü türkülerle dile getirmiş, türkü üstüne türkü yakan bir Mahzunî.

O öleceğini bilen, onun için de:

*"Yine bahar geldi nedir yaradan
Bilmem neden yaprak açmaz güller oy
Karlı dağlar kalkmadıkça aradan
Korkarım ki dosta ermez yollar oy*

*Ne dağı var ne ormanı çınarı
Ne bağı var ne bostanı pınarı
Kimse bilmez gizli gizli yanarı
Ah derdini dökemeyen diller oy*

*Kimi murat almış gezer salınır
Kimi yaralanmış bağı delinir
Bir gün şu dünyadan adım silinir
Hani bizim Mahzunî'miz derler oy"*

1 Süleyman Zaman, *Âşık Mahzunî Şerif. Yaşamı - Dünya Görüşü - Şiirleri*, Başkent Matbaacılık, Ankara, 1999.

diyen bir Mahzunî.

Evet, biz “Hani bizim Mahzunî’miz” demiyoruz. Çünkü o, cismi giden, eserleriyle ilelebet Türk milletinin gönlünde yaşayacak olan bir Mahzunî...

O usta ki “Bir ülkenin türkülerini yapanlar, kanunlarını yapanlardan daha güçlüdür” özdeyişine sadakat duyan, bu özdeyişi diline pelesenk eden bir Mahzunî. İşte o: Bu özdeyişi söyleye söyleye göçüp gitti dünyadan. Ölüm dediğimiz gerçek onu bizden aldı, kara toprağa gelin etti. Ona Tanrı’dan rahmet diliyor, tekrar dinleyemeden aramızdan ayrıldığı için, çok sevdiği Öksüz Ali Bozlağı’nın sözlerini onun için yayımlıyor, ruhu şad olsun diyorum.

*“Yüzünü sevdiğim gül yüzlü döndü
Sen gülünü kime sundun evvela
Kırpiklerin can almaya kasteder
Kele nölur uçlarını iğle*

*Sizde ne derler de güzel sevene
Kaşların benzettim gümüş çövene
Yapalağı yaralatman doğana
Şahin gelir pençe vurup avala*

*Cırnağını yedin mi bu çayanın
Bak ağzına tavus kuşu sevenin
Sahibi olamaz o sen mayanın
Teslim etme dost kendini oyala*

*Leyla’nın bekçisi mecnun ben oldum-
Gark oldu gemim de deryaya daldım
Esefetme kömür gözüm ben geldim
Sen ağlama yak kınanı ağ ele*

*Aslım Reyhanlı da gurbette yârim
Sevdiğim yoluna veririm serim
Vuslat bu güneymiş Mevlâ’mız kerim
Teslim olma bu davayı oyala*

*Zarbını yedin mi bozdan sayanın
Sahibi olaman sen bu mayanın
Bak ağzına tavus kuşu sevenin
Yağar yağmur püsem püsem cığala*

*Öksüz Ali’m avluğunda avında
Kahpe düşman gaybetinde govunda
Sultan Kırşehirin Mucur elinde
Yeni buldum bir gözleri Göğala”*

● Ahmet Yıldırımtepe

Mısralarda Gizli Adım

İşte sana bir bilmece
Tek kelime, tek bir hece
Ne gündüzüm, ne de gece
Ufuklarda tanım bazen

Üç harfliyim cin değilim
Yürekteyim, kin değilim
Elif lam ve mim değilim
Hep dik durmam, yanım bazen

Benden soğuk kar nimeti
Bensiz bir hiç, yâr nimeti
Bana benzer, nar nimeti
Bir görünür binim bazen

Davudî bir ses olurum
Şifalı nefes olurum
Bülbüle kafes olurum
Genişçe bir hanım bazen

Kimisi bal deyip yutar
Kimisi kuyuya atar
Kimisi zindanda tutar
Mısır’a sultanım bazen

Kâh rüzgârlarla konuşan
Kâh hayvanata danışan
Belkıs ile çok tanışan
Nebi Süleyman’ım bazen

Uçar iken sürünürüm
Her surete bürünürüm
Bazı geda görünürüm
Sarayda hakanım bazen

Şehitlik için can atan
Bilir o kefensiz yatan
Benimle yoğrulur vatan
Bayraklarda kanım bazen

Her an Hakk-ı anımsayan
Buyruğunu önemseyen
Azrail’e gülümseyen
Sahipsiz bir canım bazen

